

Το μυστικό της ειρήνης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:commonsenseevaluation.com

Αν σε κάθε οικογένεια υπήρχε έστω και ένα πρόσωπο που υπηρετούσε τον Θεό με ζήλο, τί αρμονία θα υπήρχε στον κόσμο! Θυμάμαι συχνά την ιστορία κάποιας κοπέλας.

Συνήθιζε να έρχεται και να συζητάμε τότε που ήμουν ακόμα στο Μοναστήρι του Τουμάν.

Ήρθε κάποια μέρα στο Μοναστήρι μαζί με ένα οργανωμένο γκρουπ προσκυνητών, και μου διαμαρτυρήθηκε το εξής:

«Δεν το αντέχω πια!

Οι άνθρωποι είναι τόσο αγενείς μεταξύ τους!». Και κατόπιν μου είπε ότι θα κοίταζε να βρει άλλη δουλειά. Την απέτρεψα, λέγοντας ότι ήταν λίγες οι δουλειές εκείνο τον καιρό και τα επίπεδα της ανεργίας υψηλά. Της είπα να πάψει να πολεμά τους συναδέλφους της στη δουλειά.

«Μα δεν μάχομαι κανένα!», απάντησε.

Της εξήγησα ότι μολονότι δεν μάχεται κανένα σωματικά εντούτοις με το να είναι δυσαρεστημένη στη θέση της, διεξάγει πόλεμο εναντίον των συναδέλφων της με τους λογισμούς της. Εκείνη αντέτεινε ότι κάθε άλλη αντίδραση θα υπερέβαινε τα όρια αντοχής του καθενός.

«Μα ασφαλώς και τα υπερβαίνει», της είπα, «αλλά δεν μπορείς να το κάνεις μόνη σου. Χρειάζεσαι τη βοήθεια του Θεού.

Κανείς δεν γνωρίζει αν προσεύχεσαι ή όχι την ώρα της δουλειάς σου. Κατά συνέπεια, όταν αρχίζουν να σε προσβάλλουν, μην τους αντιγυρίζεις τις προσβολές ούτε με λόγια ούτε με αρνητικές σκέψεις. Προσπάθησε να μην τους προσβάλλεις ούτε καν με τους λογισμούς σου• προσευχήσου στον Θεό να τους στείλει έναν άγγελο ειρήνης. Ζήτησέ Του επίσης να μην ξεχάσει και σένα.

Αυτό δεν θα μπορέσεις να το κάνεις αμέσως , αλλά αν προσεύχεσαι πάντοτε έτσι, θα δεις πώς θα αλλάξουν τα πράγματα με τον καιρό και πώς θα αλλάξουν επίσης και οι άνθρωποι. Κατ' ουσίαν θα αλλάξεις κι εσύ».

Εκείνο τον καιρό δεν ήξερα αν επρόκειτο να δώσει βάση στη συμβουλή μου.

Αυτό συνέβη στο Μοναστήρι του Τουμάν το 1980. Το 1981 με έστειλαν στο μοναστήρι της Βιτόβνιτσα. Κάποια μέρα στεκόμουν πλάι στην κυδωνιά , όταν είδα ένα γκρουπ προσκυνητών να πλησιάζει. Ήταν κι εκείνη ανάμεσα στο γκρουπ και με πλησίασε για να πάρει ευλογία.

Και να τι μου είπε:

«Αχ, πάτερ! Δεν είχα ιδέα ότι οι άνθρωποι είναι τόσο καλοί!».

Τη ρώτησα αν αναφερόταν στους συναδέλφους της στη δουλειά κι εκείνη μου απάντησε θετικά.

«Άλλαξαν τόσο πολύ πάτερ, είναι απίστευτο! Κανείς δεν με προσβάλλει πλέον, και βλέπω και σε μένα επίσης τη διαφορά!».

Τη ρώτησα αν είχε ειρηνεύσει με όλους και μου απάντησε ότι υπήρχε μόνο ένα πρόσωπο μονάχα με το οποίο δεν μπορούσε να ειρηνεύσει για πολύ καιρό. Κατόπιν, καθώς διάβαζε τα Ευαγγέλια, έφτασε κάποια στιγμή στο σημείο όπου ο Κύριος μας ζητά να αγαπάμε τους εχθρούς μας.

Και τότε είπε στον εαυτό της:

«Θα αγαπήσεις αυτό το πρόσωπο είτε το θέλεις είτε όχι, διότι αυτό είναι που μας ζητά ο Κύριος».

Και τώρα, ξέρετε, είναι οι δύο τους οι καλύτεροι φίλοι!

Μακάρι να υπήρχε έστω και ένας τέτοιος άνθρωπος σε κάθε επιχείρηση, εργοστάσιο ή γραφείο! Έτσι θα ανοιγόταν ο δρόμος προς την ειρήνη. Μόνο ένας άνθρωπος χρειάζεται, ένας άνθρωπος συνδεδεμένος προσευχητικά με τον Θεό, και θα έχουμε παντού ειρήνη- στην οικογένεια, στην δουλειά, στην κυβέρνηση και παντού. Η παρουσία ενός τέτοιου ανθρώπου είναι που μπορεί να μας ελευθερώσει από ζοφερούς και δυσβάσταχτους λογισμούς.

†Γέροντα Θαυδαίου της Βιτόβνιτσα

Από το βιβλίο : «ΟΙ ΛΟΓΙΣΜΟΙ ΚΑΘΟΡΙΖΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ, εκδόσεις ΕΝ ΠΛΩ

Πηγή:faneromenihol.gr